

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 04/55135 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 10 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 november 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

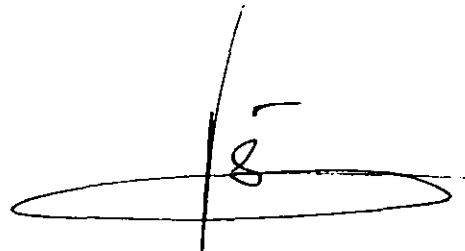
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

404

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 04/55135

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te , eiser,
gemachtigde: mr. P.J. Wapperom, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. S. Pirs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 12 november 2004 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 9 december 2004 beroep ingesteld.

Desgevraagd heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 11 augustus 2005 de aan het individuele ambtsbericht van 1 september 2004 met kenmerk DPV/AM-U040401.0180/852809 (hierna: het individuele ambtsbericht) ten grondslag liggende stukken in een verzegelde enveloppe overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) verzocht heeft te bepalen dat uitsluitend de rechtbank kennis mag nemen van bepaalde gedeelten ervan.

Op 25 oktober 2006 heeft de rechtbank in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij faxberichten van onderscheidenlijk 3 en 14 november 2006 hebben verweerder en eiser toestemming, als bedoeld in het vijfde lid, van artikel 8:29, van de Awb, verleend.

De zaak is op 12 maart 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.
Verweerder is verschenen bij gemachtigde.
Voorts is ter zitting verschenen E. Abkarian, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Voorzover hier van belang luidt artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000):

- “1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:
- a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.”

Voorzover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

“In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
- l. verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn”.

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, luidt als volgt:

“Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.”

2.2. Verweerder heeft eisers asielaanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000. Hij acht - kort samengevat - met name vanwege de inhoud van het individuele ambtsbericht ongeloofwaardig dat eiser gegronde vrees heeft voor vervolging door de Armeense autoriteiten wegens dienstweigering.

2.3. Eiser heeft zich - kort gezegd - op het standpunt gesteld dat verweerder zijn relaas niet ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen op grond van de inhoud van het individuele ambtsbericht. Naar zijn stelling blijkt uit het individuele ambtsbericht onvoldoende dat het verrichte onderzoek voldoet aan de eisen die daaraan worden gesteld. Eiser meent in aanmerking te komen voor verlening van een verblijfsvergunning op de gronden a, b danwel c, van het eerste lid, van artikel 29 van de Vw 2000.

2.4. De rechtbank overweegt het volgende.

2.4.1. Aan het besluit van 12 november 2004, waarin het voornemen tot afwijzing is ingelast en waarin eisers relaas ongeloofwaardig is bevonden, heeft verweerder onder meer ten grondslag gelegd dat eiser volgens het individuele ambtsbericht niet geregistreerd staat op het door hem opgegeven adres bij de voor de centrale woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten in Armenië en evenmin bij de militaire autoriteiten staat geregistreerd als dienstplichtige of dienstweigeraar, dat de naam van eiser niet voorkomt op de lijst van

personen die in Armenië veroordeeld zijn of gezocht worden wegens een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek en dat eiser in de periode februari 2001 tot 20 augustus 2003 niet gedetineerd is geweest in de gevangenis van Voorts heeft verweerder eiser tegengeworpen wisselend te hebben verklaard over de plaats en datum waarop hij zijn moeder voor het laatst heeft gezien.

2.4.2. Verweerder heeft - zoals ter zitting nog is bevestigd - aan eiser geen omstandigheid tegengeworpen als vermeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000. Toetsing van de geloofwaardigheid van eisers relaas dient derhalve plaats te vinden aan de hand van de vraag of eiser de hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, zijn relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

De beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die beoordeling kan slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. De maatstaf bij de daarbij door de rechtbank te verrichten toetsing is niet haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, en de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.4.3. De rechtbank heeft de beoordeling door verweerder van het asielrelaas te toetsen binnen het hierboven weergegeven samenhangende toetsingskader. Daarbij zal de rechtbank derhalve niet een eigen waardering van ieder afzonderlijk element kunnen geven. De rechtbank zal voorts in acht hebben te nemen, dat het ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 aan de vreemdeling is om zijn relaas aannemelijk te maken. Bovenstaande neemt vanzelfsprekend niet weg, dat het besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering en een zorgvuldige voorbereiding.

2.4.4. In onderhavig geval is sprake van een individueel ambtsbericht. Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) dient een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Ten aanzien van individuele ambtsberichten heeft de Afdeling (onder meer in zijn uitspraak van 16 januari 2004, LJN: AO4075) geoordeeld dat, indien een individueel ambtsbericht het asielrelaas op essentiële punten weerspreekt, het aan de vreemdeling is om desgewenst het ambtsbericht te weerleggen.

2.4.5. De rechtbank acht geen grond aanwezig voor eisers stelling dat verweerder ten opzicht van het individuele ambtsbericht niet aan zijn vergewisplicht zou hebben voldaan. Hierbij is in aanmerking genomen dat verweerder, na van de Minister van Buitenlandse Zaken inzage te hebben verkregen in de aan het individuele ambtsbericht ten grondslag liggende stukken, bij brief van 9 september 2004 heeft geoordeeld dat evenbedoeld ambtsbericht wat betreft de inhoud en de procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

2.4.6. Eiser heeft voorts verwezen naar een rapportage van de Nationale Ombudsman van 18 augustus 1998 (nr. 98/350) waarin volgens eiser als aanbeveling voor een individueel ambtsbericht is opgenomen dat een vertrouwenspersoon betrouwbaar en integer dient te zijn, dat zijn politieke en/of maatschappelijke functie en achtergrond verenigbaar dienen te zijn met het uit te voeren onderzoek en dat het onderzoek van de vertrouwenspersoon moet worden gecontroleerd door de ambassade zelf. Eiser stelt dat in casu onvoldoende blijkt dat hieraan is voldaan.

2.4.7. De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar Afdelingsjurisprudentie (zie onder meer de uitspraak van 16 oktober 2006, LJN: AZ1595), dat het bij beoordeling van objectiviteit en onpartijdigheid niet zozeer om de vertrouwenspersoon gaat, omdat deze slechts informatie heeft vergaard en weergegeven en niet de oorspronkelijke bron is van informatie. Voorts hoeft de Minister van Buitenlandse Zaken niet te bewijzen dat de ingeschakelde informanten objectief en onpartijdig zijn. Het gaat er om dat het individuele ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. In de beroepsgronden van eiser, noch in het individuele ambtsbericht danwel de daaraan ten grondslag liggende stukken - waarvan de rechtbank op de voet van artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb kennis heeft genomen - heeft de rechtbank concrete aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat de in het individuele ambtsbericht opgenomen informatie niet aan voornoemde vereisten zou voldoen danwel op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

2.4.8. Dat eiser de naam van de gevangenis te heeft genoemd en dat het voor het onderzoek geen belemmering diende te zijn dat eiser de naam van de gevangenis te Vanadzor niet heeft genoemd gelet op de grootte van de plaats, kan niet tot een ander oordeel leiden, nu verweerder met betrekking tot het gestelde verblijf in gevangenissen naar aanleiding van de informatie uit het individuele ambtsbericht enkel specifiek heeft tegengeworpen dat eisers gestelde detentie van februari 2001 tot 20 augustus 2003 in de gevangenis van niet correct is.

2.4.9. Eisers stelling dat uit het individuele ambtsbericht naar voren komt dat de registers ten aanzien van gedetineerde dienstweigeraars niet betrouwbaar zijn kan niet worden gevolgd. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat in het individuele ambtsbericht staat vermeld dat eiser bij de militaire autoriteiten van Vanadzor niet is geregistreerd als dienstplichtige noch als dienstweigeraar en dat in praktijk medewerkers van de militaire autoriteiten in Armenië vaak tegen betaling gegevens uit het bestand halen zodat de dienstplicht of een straf terzake kan worden ontlopen. Hieruit volgt slechts dat namen van dienstweigeraars op hún verzoek uit de registers verdwijnen. Voorts blijkt uit punten 3, 4 en 6 van het individuele ambtsbericht nog dat eisers naam ook niet voorkomt op een lijst van personen die in Armenië veroordeeld zijn of gezocht worden wegens een lopend of afgerond strafrechtelijk onderzoek en is eiser niet gedetineerd geweest in de gevangenis van in eerder genoemde periode.

2.4.10. Ook de in het individuele ambtsbericht weergegeven bevestiging van eisers relaas door een buurtbewoner heeft verweerder niet tot een andere conclusie hoeven leiden dan weergegeven, nu daar onder meer de ontbrekende registratie van eisers naam in verschillende registers tegenover staat, welke als meer objectief kan worden aangemerkt.

2.4.11. Nu gelet op hetgeen hiervoor is overwogen door eiser het individuele ambtsbericht niet met nader onderbouwde stellingen is weerlegd en mitsdien geen grond aanwezig is voor

het oordeel dat het individuele ambtsbericht onzorgvuldig tot stand is gekomen heeft verweerder bij het nemen van het bestreden besluit van de juistheid en volledigheid van de in het individuele ambtsbericht vervatte informatie mogen uitgegaan en het asielrelaas van eiser, onder verwijzing naar die informatie in redelijkheid als ongeloofwaardig kunnen aanmerken. Voor eisers stelling dat het bestreden besluit in strijd is genomen met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur acht de rechtbank geen grond aanwezig.

2.4.12. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eisers relaas ongeloofwaardig is en mitsdien niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de in artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 genoemde grond.

2.4.13. Mede gelet op het bovenstaande heeft verweerder eveneens terecht beslist, dat het niet aannemelijk is dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich daarbij op goede gronden op het standpunt gesteld dat de enkele verwijzing naar de algemene situatie in Armenië, gelet op de inhoud van het algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 19 december 2006, onvoldoende is om een individueel reëel risico op schending van artikel 3 EVRM aan te nemen.

2.4.14. Eveneens heeft verweerder kunnen beslissen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, nu geen geloof kan worden gehecht aan eisers verklaringen.

2.4.15. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, rechter, en door deze en E. Naaijen-van Kleunen, griffier, ondertekend.

De griffier,

*De griffier is buiten staat
te ondertekenen.*

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 10 APR 2007

Afschrift verzonden op: 10 APR 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P. J. Wapperom
 Mr A. W. J. van der Meer
 Mr drs C. R. Jansen
 Mr J. W. E. Noor
 Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht

Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEDIEN	
07 MEI 2007	
ZAKEN:	3190
NR:	V190
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 7 mei 2007

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : **Hoger Beroep**
 / Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0311.19.0217

Proc.nr. Rb : 04 / 55135

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Armeense

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 10-04-2007
datum verzending : 10-04-2007

-2-

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op _____ van Armeense nationaliteit,
hierna te noemen "appellant", verblijvende te _____ te dezer zake
woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de
advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellant
bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en
die ten deze als gemachtigde voor hem optreedt, zulks met het recht van
substitutie.

1. Inleiding

Appellant heeft op 19 november 2003 een aanvraag ingediend voor een
verblijfsvergunning "asiel" voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de
Vreemdelingenwet 2000.

Op 29 september 2004 heeft verweerder haar voornemen kenbaar gemaakt om
de aanvraag af te wijzen.

Appellant heeft hierop op 27 oktober 2004 zijn zienswijze uitgebracht.

Bij beschikking van 12 november 2004 is de aanvraag afgewezen.

Op 9 december 2004 is via het Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te
Haarlem een beroepschrift ingediend, waarna de gronden op 7 januari 2005 zijn
aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de
Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 12 maart 2007.

Middels uitspraak van 10 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de
Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, het ingediende
beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij
Hoger Beroep in, nu hij van mening is dat in deze vragen spelen van
rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig
appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; geloofwaardigheid

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.4.7, 2.4.9. en 2.4.10 overwogen :

"In de beroepsgronden van eiser, noch in het individuele ambtsbericht danwel de daaraan ten grondslag liggende stukken – waarvan de rechtbank op de voet van artikel 8:29 vijfde lid Awb kennis heeft genomen – heeft de rechtbank concrete aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat de in het individuele ambtsbericht opgenomen vereisten niet aan voornoemde vereisten zou voldoen danwel op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen"

"Eisers stelling dat uit het individuele ambtsbericht naar voren komt dat de registers ten aanzien van gedetineerde dienstweigeraars niet betrouwbaar zijn kan niet worden gevolgd."

"Ook de in het individuele ambtsbericht weergegeven bevestiging van eisers relaas door een buurtbewoner heeft verweerder niet tot een andere conclusie hoeven leiden dan weergegeven, nu daar onder meer de ontbrekende registratie van eisers naam in verschillende registers tegenover staat, welke als meer objectief kan worden aangemerkt."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Allereerst zij opgemerkt dat zowel de Rechtbank als verweerder zich er geen gewag van hebben gemaakt, dat appellante te allen tijde in een zekere mate aan bewijsnood verkeert. Binnen deze context had e.e.a. dan ook beoordeeld.

Appellant is van mening dat de rechtbank heeft miskend dat uit het algemene ambtsbericht moge blijken dat de registers in Armenië zeer onbetrouwbaar zijn. Het betreft niet alleen de registers ten aanzien van de woonplaatsregistratie, maar ook andere registers zoals ten aanzien van gedetineerde dienstweigeraars. Registers zijn onvolledig of zijn tegen betaling geschoond.

De rechtbank had dan ook niet zonder nadere motivering en specificering kunnen overwegen dat aan de bevestiging van eisers relaas door een buurtbewoner minder gewicht mocht worden toegekend dan aan de ontbrekende registratie van eisers naam in verschillende registers. Dit klemmt temeer nu de verklaring van de buurtbewoner het algemene ambtsbericht ten aanzien van de onvolledigheid van de registers bevestigt.

Appellant is dan ook van mening dat de rechtbank heeft miskend dat er terdege concrete aanknopingspunten bestaan om te twijfelen aan de juistheid van het individuele ambtsbericht.

2.2.1. Motiveringsgebrek ; geloofwaardigheid

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.4.12 overwogen:

"Nu gelet op hetgeen hiervoor is overwogen door eiser het individuele ambtsbericht niet met nader onderbouwde stellingen is weerlegd en mitsdien geen grond aanwezig is voor het oordeel dat het individuele ambtsbericht onzorgvuldig tot stand is gekomen, heeft verweerder bij het nemen van het bestreden besluit van de juistheid en volledigheid van de in het individuele ambtsbericht vervatte informatie mogen uitgaan en het asielrelaas van eiser, onder verwijzing naar die informatie in redelijkheid als ongeloofwaardig kunnen aanmerken. Voor eisers stelling dat het bestreden besluit in strijd is genomen met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur acht de rechtbank geen grond aanwezig."

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.3.1 is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant is van mening dat de rechtbank heeft miskend dat verweerder niet enkel heeft kunnen volstaan met verwijzing naar het individuele ambtsbericht. Niet alleen wordt door verweerder erkend dat het ambtsbericht op een aantal punten niet correct is, ook overige feiten en omstandigheden ten gunste van appellant zijn niet, althans niet kenbaar meegewogen. Ten onrechte is hieraan door de rechtbank voorbijgegaan.

Immers, de gestelde – en door de buurtbewoner bevestigde – overige detenties in Vanadzor en Yerevan zijn niet door verweerder onderzocht. Deze informatie dient terdege als een objectief onderzoekspunt te worden aangemerkt.

In ieder geval kan zulks een aanknopingspunt bieden voor de bevestiging van het asielrelaas van appellant, die te allen tijde in bewijsnood verkeert.

Bovendien zijn de door appellant overgelegde documenten niet vals bevonden. Voorts bevestigt het individuele ambtsbericht de stellingen van appellant, onder meer ten aanzien van het (ontbreken van een) Armeense paspoort.

In onvoldoende mate is uit de beschikking gebleken op welke wijze deze omstandigheden zijn meegewogen.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat het besluit niet in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu er in elk geval sprake is van strijd met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Appellant is dan ook van mening dat in deze door de Rechtbank een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende deugdelijk en draagkrachtig heeft gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

-6-

Bij appelschrift:

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom